

Българска източноправославна църква
ЕПАРХИЯ В САЩ И КАНАДА
519 Бринхейвън д-р Орегон (Голито), Охайо
43616

ЦЕНТРАЛЕН КОМИТЕТ НА М.П.О.
107 С. КАПИТОЛ АВЕНЮ — СТАЯ 208
ИНДИАНОПОЛИС. ИНДИАНА 46225

Поклонение на гроба на Свети Кирил в Рим в името на планиран национално-културен ГЕНОЦИД

Превод от английски: Спас Ташев

1970

Група миряни и духовници от т.нар. „Народна република Македония“, Югославия, пристигнаха в Рим през май 1970 г., за да поставят табелка „от името на македонския народ“ на гроба на Свети Кирил в знак на благодарност към него и към светия му брат Методий за създаването на славянската азбука. Начело на духовенството беше Доситей – доскоро митрополит на Скопие – който в съгласие с комунистическите власти в Югославия, се провъзгласи за реставратор на древната Охридска архиепископия.

Във връзка с гореспоменатото посещение желаем да предоставим следната информация на вниманието на някои изтъкнати институции и световното обществено мнение.

1. Миряните в тази група не могат да се считат за представители на народа, тъй като никога от както въпросният регион е превзет от Югославия през 1918 г., там не са провеждани демократични избори.

2. Кой е „народа“, от чието име групата е отишла пред гроба на Свети Кирил, е трудно да се разбере. В посочената територия има около един милион славяни и приблизително половин милион неславяни: т.е. турци, албанци, арумъни (власи), евреи, цигани и др. Всички те заедно съставляват народа там. Безсмислено е и напълно произволно да се отдава благодарност и възхвала на един християнски светец от стотици хиляди мохамедани и други нехристияни, защото светецът е създал славянската азбука и е дал първоначалния тласък на развитието на славянската литература и култура.

3. Но ако делегацията е искала да постави табелката само в името на македонските славяни, то наш дълг е да посочим, че в границите на България има македонски славяни (всъщност българи) – приблизително осемстотин хиляди от тях, почти толкова, колкото се намират под югославско управление. Те никога не са упълномощили гореспоменатата „делегация“ да поставя възпоменателна плоча от тяхно име в базиликата „Свети Климент“ в Рим, тъй като плоча от името на целия български народ е поставена на историческия гроб през 1929 г. Това означава, че през 1929 г. е изразено дължимото уважение и от името на един милион българи, които са страдали под потисническото сръбско кралско управление и които днес с югославски указ са станали членове на неизвестна досега „македонска националност“, която не е била известна до идването на комунистическата диктатура там.

В скоба, бихме искали да обясним, че най-малко четиристотин хиляди македонски българи, живеещи в България, са членове на семейства, които все още живеят в Югославия. Някои от четиристотинте хиляди бягат в България, за да избягат от турския режим на султаните в Македония, докато други напускат по-късно заради потисничеството и несправедливостта в Югославия.

4. Архиепископ Доситей, бивш викарий на сръбския патриарх в Белград, е назначен за митрополит на Скопие. През последните три години обаче, под егидата на Югославското комунистическо правителство, той се нарича архиепископ на Охрид, преструвайки се, както споменахме, че е възстановил древната Охридска архиепископия.

Неговата претенция е абсолютно невярна. Да възстановиш означава да пресъздадеш нещо, което е съществувало по-рано. Но това, което действително е съществувало в далечното минало – това е българската архиепископия на Охрид. Тя е провъзгласена за архиепископия за първи път през 1018 г. от византийския император Василий II, известен в историята като „Българоубиец“, титла, дадена му от съвременниците му, след като той побеждава българския цар Самуил и след това нарежда четиринадесетте хиляди пленени български войници да бъдат заслепени.

Столицата на Самуил е в Охрид. Това е столицата на Западното българско царство, което води четиридесетгодишна героична борба срещу Византия, след като източната половина на България е завладяна от византийците.

Охрид също е седалище на Българската патриаршия, която поради Византийската инвазия е принудена да премести резиденцията си от източните, в западните граници на българската държава.

След победата си император Василий II не отнема нито една от привилегиите на Охридската патриаршия, но променя ранга на патриаршия на по-малък – архиепископия. Под това име: а именно „Българска архиепископия“, тази църква съществува до 1767 г., когато е закрыта от турския султан поради настояването и интригите на Гръцката патриаршия в Константинопол.

5. Когато през 1018 г. Византия завладява македонските провинции, в които се намират градовете Охрид и Скопие, няма следи от македонска националност – има само българско население; следователно не би могло да е имало македонска църква или архиепископия, които, нито днес, нито в миналото, можел някой да се опита да „възстановява“.

Тези истини са ясно изведени в кореспонденцията и творбите на Теофилакт, грък от Ефбей, който през единадесети век е назначен от Византия за архиепископ на Охрид. Той изрично посочва, че епархиите в Македония са населени от българи, а също така пише за характера на българските селяни, особено тези, които са живели в селата около Охрид, Струга, Кичево, Струмица, както и в други области. Теофилакт заявява още, че през Средновековието българите са се заселили постоянно в целия регион между река Дунав на север и Солун на юг.

Ние даваме две фотографии, една от писанията на архиепископ Теофилакт, чието произведение е преведено на латински от Кристофоро Порсена през 1535 г. по заповед на Римската църква. На върха на всяка от стотиците страници на оригинала авторът поставя заглавието си: Архиепископ на България.*

6. Тези македонски българи са признати в продължение на стотици години от Византия както са се наричали – българи.

След това, през следващите пет века, турското правителство ги признава само за българи, което е установено от безбройните и неопровержими турски документи.

7. През 1859 г. папа Пий IX официално и тържествено признава българите като националност в Македония.

Значим факт е, че всяка година в „Ануарио Понтифицио“, Охрид е посочван като „град на Западна България“. В своя брой от 1970 г. „Ануарио Понтифицио“ отново дава същата информация за Охрид на стр. 542, в раздел „La gerarchia cattolica – sedi titolare (Католическата йерархия - титулярни седалища): Acrida (Ohrid) Achrida, Achriden (sis) — Metr. pr.

Вж. приложение № 1

Bulgaria Occidentale." Miguel Paternain, C. SS. R., in Minas 16 nov. 1894; ord. 19 feb. 1921; el. a Florida 19 apr. 1929; cons. 21 Lu. 1929; tr. alla Ch. tit. di Mades 27 feb. 1960; pr. 21 sett. 1860 (Indirizzo: Colegio San Jose de Prado, Nueva Helvecia, Uruguay).

8. Югославските пропагандисти пишат, че македонската държава не е съществувала през Средновековието, защото е била завладяна от други народи и държави. Истината е, че преди турското идване на Балканите, Македония дълго време е била включена в границите на българската държава. Няма македонска държава, защото никога не е имало македонска националност. Днес истинските учени и специалисти са определили правилно етническите и езиковите граници на българската националност. В тези граници те включват и Македония. Не е необходимо да се изброяват имена на изтъкнати държавници като Ото фон Бисмарк, Лойд Джордж, Уинстън Чърчил, Павел Н. Милуков и други, които недвусмислено твърдят, че славяните в Македония са българи. Това се потвърждава и от многото документи – особено тези, които обхващат периода от началото на XIX век до наши дни – които се намират в министерствата на външните работи на света.

9. Бяхме много изненадани да научим, че по времето на пристигането на горепосочената делегация в Рим, в базиликата „Свети Климент“, са оставени много копия от брошура, която очевидно идва от някакъв орган на югославската пропаганда и е написана на италиански език и озаглавена „Gloria a San Cirillo“ („Слава на Свети Кирил“), за да бъдат разпространявани или продавани на посетителите в църквата. Няма да се спираме подробно на всички неточности и погрешни представи, съдържащи се в брошурата в ущърб на хилядолетната история на българската националност в Македония. Но поне накратко ще обясним следното:

а) В брошурата се посочва, че Българското царство на Самуил е „славянско царство“ и че църквата е „славянска църква“. Тази терминология противоречи на всички исторически факти и документи, които са много, и доказателства за което дори се намират в кореспонденцията между римските папи и българските царе.

б) Нови издания на творбите на най-важните хърватски историци са се появили в днешна Югославия. Тези нови издания съдържат същата подробна информация по отношение на Българското царство на Самуил и неговата столица Охрид, както и в по-старите издания, публикувани по време на кралския режим в Югославия.

в) Югославското комунистическо правителство наскоро публикува официална енциклопедия в Загреб. В нея ясно се посочва, че най-видните от учениците на Св. Кирил и Методий са великият учител на българите Свети Климент, който преподава в Охрид и цяла Македония и умира през 916 г., т.е. много преди Самуил да се възкачи на българския престол. Същата енциклопедия ясно заявява, че през

девети и десети век македонските славяни допринасят значително за укрепването на българската наука и култура. Те нямаше да дадат този голям принос, ако не бяха българи. Енциклопедията дава и информация, че известната Вътрешна македонска революционна организация (ВМРО), която се създава през 1893 г., е част от българската история.

Поради тези истини, които информираните съставители на енциклопедията позволиха да се появят на страниците ѝ – въпреки определената политика на правителството – яростни протести идват от днешните управници в Скопие (сръбски обучени васали, които се отказват от българската си националност). Това, което е написано в енциклопедията, не може да бъде изтрито.

d) Авторите на гореспоменатата брошура също се опитаха – макар и безуспешно, въпреки очевидното безумие на техните методи – да разпространяват политическа пропаганда срещу Българската екзархия.

Какво представлява Българската екзархия? Именно това е възстановената древна българска църква. Това е плод на четиридесетгодишната борба на българския народ, особено на македонските българи, през миналия (XIX) век, когато Македония е била под турско владичество, както и цялата българска нация. Но днешната „македонска църква“, създадена от югославските комунистически власти – тяхното изобретение за физически и морален терор срещу всичко българско в Македония – е изкуствен продукт на фундаментална фалшификация на историята. Тази т.нар. „македонска църква“ също е инструмент на Югославия с цел постигане на напредък в нейните империалистически планове.

e) Къде беше фиктивната „македонска националност“ на Белград по време на гореспоменатата четиридесетгодишна борба, за да се чуе гласът ѝ, да се посочи името ѝ и да се поиска нейна църква? Всъщност турското правителство би гледало със специално внимание на създаването на „македонска църква“, тъй като Турция счита само българската националност за свой опасен враг в Македония. Но нито през миналия век, нито в настоящето, никой не е чувал за „македонска националност“, както никой не е чувал за нея през предходните десет века. Чухме за такава националност за първи път, след като комунистите поеха управлението на Югославия. Но това, повтаряме и искаме да го подчертаем, е още едно доказателство за югославския империализъм, който смята, че „македонската националност“ ще служи като мост към превземането на цяла Македония заедно с град Солун.

Сърбите пишеха похвали за българското население в Македония, когато се бореше срещу Гръцката патриаршия в Константинопол за постигане на независима българска църква. По това време Сърбия все още не е мислила да завземе Македония, а вместо това нейните стремежи са насочени към Босна и Херцеговина.

Сръбските емисари, които бяха изпратени в Македония през миналия век за да проучат ситуацията там, публикуваха своите констатации, заедно с многобройни данни в тяхна подкрепа, показвайки, че македонските славяни са истински българи. Типичен пример е босненският етнограф Стефан Веркович, изпратен в Македония от Сръбското научно дружество в Белград (по-късно известна като Сръбската академия на науките) за негова сметка. В продължение на почти двадесет години Веркович остава в Македония, изучавайки хората както в градовете, така и в селата. След това той публикува книга, пълна с многобройни подробности, която дава неопровержимо доказателство, че славянското население в Македония е българско. През 1860 г. е публикуван сборникът му от песни, озаглавен „Народни песни на македонските българи“. Книгата е отпечатана в държавната печатница в Белград и е посветена на царската сръбска принцеса, съпруга на княза. Днес същата книга е безсрамно препечатана в Скопие под заглавието „Македонски народни песни“. 2

Бихме могли да представим доказателства от поне петдесет сръбски учени, професори и авторитетни вестници, както и да цитираме имената на сръбските патриоти и царе, чиито непоколебими декларации доказват факта, че македонските славяни принадлежат към българската националност. Най-известният от сръбските царе, Стефан Душан (четирнадесети век), след като за кратко е проникнал в македонските провинции, добавя в титлата си наименованието „Цар на българите“. През XI век император Василий II от Византия добавя в името си „Българоубиец“.

През 1815 и 1822 г., Вук Караджич, най-известен от сръбските етнографи и лингвисти, публикува сборник от български песни на Македония. Той също така пише българска граматика на базата на популярния диалект в Македония.

10. Когато Българската екзархия е създадена през 1870 г., турският султан незабавно признава редица македонски епархии като български и нарежда плебисцит за останалите. В епархиите на Охрид и Скопие, които настоящият комунистически архиепископ Доситей е включил в титлата си, плебисцитът е категоричен отговор на всички врагове на македонската българска националност. В Охрид 9526

души гласуваха за присъединяване към Българската екзархия и само 139 гласа бяха дадени на Гръцката патриаршия. В Скопие, от 8698 християнски домове, само 767 остават в Гръцката патриаршия (това са предимно гъркомани от арумънски произход).

Вж. допълнение № II.

11. Когато през 1913 г. територията на Македония е завладяна от Сърбия, а след това отново през 1919 и 1944 г. от така наречената Югославия, новите владетели незабавно и насилствено затварят всички български църкви (повече от 1300 с 73 манастира). Те затварят и 1370 български училища и изгонват от страната 2266 учители, 1310 свещеници и седем епископи, почти всички от които са българи родени в Македония.

12. Вместо да подкрепя пропагандата на Белград за фалшификации, така нареченият архиепископ Доситей от Охрид и неговите господари в Белградското политбюро биха се справили по-добре, ако отговорят защо са извършили гореспоменатото безобразие, което е истински национално-културен геноцид на българската народност в Македония. Те също така трябва да дадат отговор на следните въпроси:

- a) Защо насилствено променят имената на десетки хиляди хора в македонските провинции, окупирани от Югославия?
- b) Защо са променили българската кирилица на нашия народ и са я накарали да прилича на сръбската?
- c) Защо те постоянно въвеждат все повече сръбски думи и изрази в националните български диалекти в Македония, обявявайки този изкривен език за „македонски литературен език“? Разгледайки този проблем в своята публикация преди четири години „Нациите и езиците в Европа“, видният специалист по етнически и езикови въпроси професор Ги Еро от университета в Страсбург, Франция, правилно заявява, че гореспоменатият „език е създаден да обръква понятията на хората“.
- d) Защо българското име е забранено в Македония под югославско управление?
- e) Защо са забранили разпространението на цялата литература, независимо от езика, на който тя е написана, която разглежда истината за македонските българи и тяхното минало?
- f) Защо в училищата и на местната общественост се дава невярна информация дори по отношение на македонската освободителна борба, която получи широко признание в стотици вестници, държавници и чиновници по целия свят, особено през периода между Великите войни, че това е борба на македонските българи?
- g) Ние питаме архиепископ Доситей и неговите господари: Вярно ли е, че папа Пий IX признава македонските българи през 1859 г.?
- h) Вярно ли е, че през 1870 г. султанът на Турция издава ферман, с който признава същите тези българи и следователно ги причислява към Българската екзархия.
- i) Вярно ли е, че на Посланическата конференция в Константинопол през 1876 г. Великите сили – Англия, Русия, Германия, Франция, Италия и Австро-Унгария, заедно с Турция – признаха Македония за провинция с преобладаващо българско население?
- j) Вярно ли е, че докладът на Международната комисия за разследване на причините и провеждането на Балканските войни (публикуван във Вашингтон през 1914 г. от Фондация „Карнеги“ за международен мир) споменава македонските българи стотици пъти в своите страници, но нито веднъж не споменава „македонска националност“?

13. Югославия разпространява своята пропаганда и фалшификации чрез хитро използване на географското наименование: „Македония“. Но в Европа има много географски имена, които не означават името на националността: а именно Бавария, Саксония, Прусия, Сицилия, Тоскана, Пиедмаон, Ломбардия, Емилия, Лигурия, Калабрия, Кастилия, Трансилвания, Тракия, Добруджа, Босна, Херцеговина, Далмация и др.

14. Македонската освободителна борба работи за създаването на независима Македония. Но македонските българи правят върховна саможертва, защото доброволно се съгласяват да останат извън границите на България. Това се прави в името на балканското помирение.

Македонската освободителна борба възприема за пример Швейцария, където никой никога не е затварял чужди църкви или училища или никога не е налагал насилствено нов език, където на никой никога не му е забранявано да използва националното си име или никога не му е фалшифицирана неговата история, където не е променяна ничия азбука, където никой не е принуден да чете само исторически материали, получили одобрението на полицията, и накрая, където никой не е лишен от основните му свободи.

Империалистическа Югославия, със своята политика на потисничество, е заклет враг на този свещен национален идеал, който е спасителна формула за Балканите и следователно от полза за цяла Европа.

15) Не знаем дали някой в чужбина, който е разговарял с ръководителите на горепосочената делегация, е знаел поне за югославските фалшификации на важните факти от балканската история и особено за историята на македонските българи.

Вероятно тези господа, които оглавяват делегацията, смятат, че техните методи, които накратко очертахме тук, ще успеят да създадат „свършен факт“ – също цел на бивша кралска Югославия, чиито методи може да са се различавали, но намерението е същото: насилствена асимилация на македонските българи. Повече от странно е, че тези лидери трябва да забравят, че „свършените факти“ от този вид са най-лошите врагове на мира между народите. И е много по-странно, че тези лидери трябва да забравят, че „свършените факти“ от този вид са най-лошите врагове на мира между народите. И е много по-странно, че те трябва да мислят, че хората, с които са се срещнали и разговаряли по време на пътуването си в чужбина, не знаят това.

С уважение,

Българска източно-православна църква
Диоцез в САЩ и Канада

25 август 1970

Централен комитет на
Македонските патриотични организации
в САЩ и Канада

ЧЛЕНОВЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ КОМИТЕТ

ДУХОВЕН СЪВЕТ НА ДИОЦЕЗА

Епископ Кирил, епархийски прелат

Мн. пр. от. Георги Николов,
протосингел

Мн. пр. от. Васил Михайлов, секретар

Мн. пр. от. Кирил Антонов

Мн. пр. от. Георги Неделков

Мн. пр. от. Борислав Краев

Пр. от. Стефан Митов

Петър Ацев, президент

Благой Марков, вицепрезидент

Теодор Чукалев, касиер

Иван А. Лебамов, член

Крис Анастасов, вицепрезидент

Димитър Попов, секретар

Д-р Аспарух Исаков, член

ЗАМЕСТНИЦИ

Петър Ковачев

Борис Дворчанец

Борис Джордж

Христо Низамов, редактор на
„Македонска трибуна“

РЕВИЗИОННА КОМИСИЯ

Дан Теодоров

Спиро Богатинов

Любен Лазов

НАРОДНЕ ПЕСМЕ
МАКЕДОНСКИ БУГАРА.

СКУПО

СТЕФАНЪ И. ВЕРКОВИЧЪ.

КНЪИГА ПРВА.
ЖЕНСКЕ ПЕСМЕ.

У БЕОГРАДУ.

Правителственомъ Книгопечатномъ.

1860.

(Title page of Stefan Verkovich's book. It reads:
Folk Songs of the
MACEDONIAN BULGARIANS

Collected by
Stefan I. Verkovich
Book One
Women's Songs
Belgrade
Government Book Publishing Department
1860)

APPENDIX NO. 2

МАКЕДОНСКИ
НАРОДНИ ПЕСНИ

собрани од
СТЕФАН И. ВЕРКОВИЧ

Редакција и предговор
КИРИЛ ПЕНУШЛИСКИ

"КОЧО РАЦИН"
СКОПЈЕ — 1961

(Title page of the Second Edition of Verkovich's Book
published in Skopje in 1961. Note how the Skopje falsifiers
have deleted the word "Bulgarian." It reads:

"MACEDONIAN FOLK SONGS"

Collected by
Stefan I. Verkovich
Skopje — 1961)